

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNTÂI DUPĂ RUSALII (a Tuturor Sfinților)

SF. MC. AGRIPINA; SF. SFINTIT
MC. ARISTOCLE PREOTUL

MINUNAT ESTE DUMNEZEU ÎNTRU SFINȚII SĂI

În rândualia
liturgică

a Bisericii, Sfinții Părinți

au stabilit ca, în prima Duminică după Pogorârea Duhului
Sfânt, să se facă pomenirea tuturor Sfinților,

bine plăcuți lui Dumnezeu,

din toate timpurile, din toate locurile și neamurile,
care au crezut în Hristos și L-au mărturisit

prin pilda vieții lor, o viață sfântă și luminată

de razele Sfântului Duh, ei înșiși devenind vase alese
ale Harului lui Hristos, lucrând fapte minunate

și devenind pentru toți modele demne de urmat.

Pomenirea tuturor Sfinților în această Duminică
îndată după Rusalii, ne arată că Sfinții, ca mădulare

ale Bisericii lui Hristos sunt roade ale prezenței

și lucrării Duhului Sfânt în Biserică. Cu alte cuvinte

Sfinții, prin nevoițe, lupte ascetice, rugăciune, smerenie,

viață curată L-au urmat și L-au mărturisit pe Hristos,

cel Unul Sfânt Domn și Mântuitor. S-au unit cu El

și pe Cerul Bisericii luminează ca luminători ai lumii,

formând împreună cu Hristos ceea ce se numește

„Comuniunea Sfinților”, care crește și se înnoiește mereu

prin Harul Duhului Sfânt, cuprinzând pe toți cei care

prin despățimire și nevoieță urcă treptele desăvârșirii

și se adapă din izvorul sfințeniei care este Hristos Domnul.

Sfințenia este atributul esențial al dumnezeirii, Dumnezeu Treimic, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, este singurul Dumnezeu. Sfânt și prin lucrările Sale, sfințește și înnoiește întreaga zidire. Pe de altă parte, Biserica, ca Trup tainic al lui Hristos, dar și ca organism al mântuirii și sfințirii omului, are un caracter profund, sfânt și sfințitor. Biserica este sfântă prin ființa ei, dar prin lucrările ei, ca revărsări ale Harului Dumnezeiesc este sfințitoare pentru că sfințește prin tainele sale pe cei care cred în Hristos și dă garanția dobândirii vieții celei veșnice.

Sfinții sunt sfinți nu prin ființa lor, ci prin participarea la sfințenia dumnezeirii, care se revărsă prin energiile Duhului Sfânt în ființa celui care se unește cu Dumnezeu.

Dumnezeu este cel Unul Sfânt și izvorul sfințeniei, iar omul, unindu-se cu

Dumnezeu, se împărtășește în dar de sfințenia Lui, desigur după capacitatea, nevoița și curăția vieții fiecărei persoane. Prin Sfinții Săi, Dumnezeu ne cheamă și pe noi la sfințenie și prin ei ne arată ținta la care trebuie să ajungem.

Sfinții pe care îi pomenim astăzi sunt casnici ai lui Dumnezeu. „Și ei vor judeca lumea. Ei sunt prieteni ai mirelui Hristos.” Ei sunt mijlocitorii noștri la Dumnezeu și purtătorii rugăciunilor noastre către Tronul Ceresc al Prea Sfintei Treimi.

Astăzi îi cinștim în mod deosebit pe Dreptii și pe Prorocii Vechiului Testament care au crezut în venirea lui Hristos. De asemenea, prăznuim pe Sfinții Apostoli, pe Maica Domnului, pe martirii care și-au dat viața pentru Hristos, în toate veacurile de prigoană ale Bisericii. Îi cinștim pe Cuvioșii Părinți și Cuvioasele Maici, care în smerenie și nevoițe, prin

lepădarea de lume și-au închinat viața lui Hristos; îi pomenim pe Pustnicii și pe marii nevoitori din primele veacuri creștine și până astăzi; ne aducem aminte de Ierarhii luminați, dascăli și învățători ai Bisericii, precum și de cei care, în timpurile mai noi, au suferit chinuri, în lagăre și închisori sau în amară robie. Nu uităm nici pe martirii vremurilor de azi, mai ales din Orientul Apropiat, care sunt uciși sau chinuți pentru faptul că sunt creștini. Într-un cuvânt, Biserica își aduce aminte în Duminica aceasta de toți care s-au arătat prin lucrarea sfințitoare a Harului Dumnezeiesc, ramuri binecuvântate în pomul Bisericii lui Hristos și care peste timp devin și pentru noi faruri luminoase, reperenemincinoase și modele vrednice de urmat pe drumul care ne duce la Împărăția lui Dumnezeu. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Misionari și învățători ai credinței și pocăinței

Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt pomeniți de Biserica noastră în fiecare an, la 29 iunie, fiind prăznuiți în aceeași zi. Potrivit tradiției, amândoi și-ar fi încheiat viața mucenicește, la Roma, în același an.

A propovăduit la Ierusalim, în Iudeea, în Samaria, în Asia Mică, până în Babilon. Cetatea Antiochiei și împrejurimile l-ar fi avut 20 de ani episcop înainte de a ajunge la Roma, în timpul celei de a doua captivități a Sf. Ap. Pavel. Sfârșitul său a fost la Roma, prin moarte martirică, în timpul persecuției lui Nero.

De la Sfântul Petru ni s-au păstrat opt cuvântări în Faptele Apostolilor și două epistole.

Sfântul Pavel, Apostolul neamurilor

Saul, cum se numea la naștere, s-a născut în Tarsul Ciliciei, într-o familie de evrei cu bună stare materială, din tribului lui Benjamin. Avea cetățenia romană. A dobândit o educație aleasă. La Ierusalim, unde avea o soră, studiază de foarte tânăr legea mozaică la școala rabinului Gamaliel, unul dintre fariseii cei mai învățați și mai respectați ai vremii. Se întoarce apoi în Tars, unde va activa ca rabin. Revine la Ierusalim pentru a apăra puritatea legii mozaice, căci după Cincizecime Apostolii aduc mulți iudei la Hristos. Saul se alătură cu multă râvnă celor ce persecută Biserica. Participă la uciderea lui Ștefan, păzind hainele celor care îl omorau cu pietre.

Din Faptele Apostolilor aflăm amănunte despre persecuția împotriva creștinilor pe care chiar el o conduce. În drum spre Damasc, unde se ducea pentru a-i aresta pe creștinii de aici și a-i aduce la judecată în Ierusalim, Saul trăiește un moment de revelație, înțelegând că îi persecută nu numai pe creștini, ci chiar pe Hristos Însuși, căci Biserica este Trupul mistic al lui Hristos: în plină zi, îi apare Mântuitorul, în lumină strălucitoare, și-i spune: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”. Rămâne orb în urma acestei revelații. Smerit și tăcut intră în Damasc, petrecând trei zile și trei nopți fără să mănânce nimic. Prin preotul Anania din Damasc, Dumnezeu îi redă vederea. Apoi primește botezul. Din aprig prigonitor al creștinilor, Saul devine cel mai mare și înflăcărat propovăduitor al Evangheliei lui Hristos.

Ia drumul Arabiei, unde timp de trei ani se pregătește prin rugăciune și meditație pentru noua sa chemare, dedicându-se cunoașterii lui Hristos. Întors la Damasc, își începe propovăduirea, afirmând răspicat că Iisus este Fiul lui Dumnezeu. Stârnind mânia evreilor din Damasc,

aceștia complotază împotriva lui. Dar Sf. Pavel scapă, părăsind în taină cetatea și îndreptându-se spre Ierusalim, unde predică Evanghelia neevreilor.

Obligat să părăsească și Ierusalimul, se îndreaptă spre Cezareea, apoi Siria și în cele din urmă Cilicia. După ce împreună cu Barnaba ajută la lucrarea de convertire din Antiohia, pe la anul 44 cei doi apostoli revin la Ierusalim cu ajutoare pentru creștini. Între anii 47-49 d.Hr. Sf. Pavel pleacă în prima sa călătorie misionară, împreună cu Barnaba și Ioan Marcu, nepotul acestuia. După participarea la sinodul de la Ierusalim, Sf. Pavel pornește în cea de a doua călătorie misionară (50-52 d. Hr.) și apoi cea de a treia (53-58 d.Hr.).

Se face toate tuturor spre a-i cuceri în Hristos. Înfruntă multe primejdii, după cum însuși mărturisește: „De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși. În osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine.” Se pare că, ajuns la Roma, este închis și omorât din porunca împăratului Nero, în anul 67, prin tăierea capului. A fost îngropat pe Calea Ostia de lângă Roma, unde mai târziu s-a ridicat biserica „San Paolo fuori le Mura“ (Sf. Pavel din afara zidurilor).

Este una din cele mai de seamă și mai puternice personalități din istoria Bisericii creștine, căci viața sa, profund marcată de arătarea Mântuitorului pe drumul Damascului, dar și activitatea și învățătura propovăduită de el, dezvăluie absolută sa credințioasă față de Hristos și Biserica Sa. Gândirea sa teologică izvorăște din experiență și trăire, căci Sf. Pavel ni se descoperă ca un trăitor mistic ce a pătruns realitatea tainică a tuturor lucrurilor în Hristos. Rămâne fără egal între propovăduitorii învățăturii creștine, vorbindu-ne despre înnoirea omului în Hristos, el însuși fiind exemplul acestei reînnoiri. ❖

Sfântul Petru, stâlpul Bisericii

Pe numele său Simon sau Simeon, era originar din orașul Betsaida, de pe malul nordic al lacului Ghenizaret. Simon era fratele Apostolului Andrei și fiul lui Iona. Când a fost chemat de Hristos la apostolat locuia în Capernaum, împreună cu soția și soacra sa, și se ocupa cu pescuitul, deci era un om simplu, neînvațat. Prima chemare la apostolat a avut loc în Betania, când fratele său, Andrei, cel dintâi chemat, l-a prezentat Mântuitorului. Petru l-a întâlnit pe Mântuitorul mai întâi pe valea Iordanului și apoi în Galileea, când a avut loc chemarea lui finală la apostolat, la pescuirea minunată. I se dă atunci numele de Chifa, adică Petru (piatră) în aramaică.

În timpul activității de pe pământ a Mântuitorului, Sf. Petru a fost de față în toate ocaziile, chiar și atunci când doar câțiva aveau privilegiul să ia parte. De multe ori este purtătorul de cuvânt al celorlalți ucenici. Deși afirmă cu tărie că Hristos este Mesia cel așteptat, se arată și nestatornic în credința sa în Hristos, când afirmându-L, când negându-L sau chiar lepădându-se de El.

După Învierea Domnului, Sf. Petru va alerga printre primii ucenici la mormântul Său, după mironosițe. După Înălțarea la Cer va fi conducătorul apostolilor, va vorbi la Pogorârea Duhului Sfânt și va fi unul din cei dintâi apostoli care săvârșesc o minune în numele lui Iisus, dar și multe alte minuni; îl va primi pe Cornelius în Biserică, acesta fiind primul gest de deschidere a creștinismului către neamuri; se va face remarcat la sinodul apostolilor de la Ierusalim. Apostolul Pavel îl numește, împreună cu Iacob și Ioan, „stâlp” al Bisericii.

„NUNTA” DE ARGINT, DE AUR SAU DE DIAMANT

După 25, 50 sau – mai rar – 75 de ani de căsnicie, soții obișnuiesc să vină la biserică pentru a li se oficia „nunta” de argint, de aur sau de diamant.

Aceasta nu este o nuntă sau cununie propriu-zisă, ci doar o slujbă de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru binefacerile primite în cursul vieții.

Nunta de argint este un obicei cu o tradiție venerabilă, desprins, se pare, dintr-o străveche civilizație păgână ce a existat pe actualele meleaguri ale Franței. Tradiția a renăscut în Evul Mediu, când soții cu stare obișnuiau să își încoroneze soția cu o cunună de argint la aniversarea a 25 de ani de căsătorie. Nunțile de argint au fost, veacuri întregi, o tradiție a micii burghezii de la oraș, răspândindu-se în mediul rural abia în secolul al XIX-lea.

În zilele noastre, la slujbele din Biserica Ortodoxă nu se repetă Taina Sfintei Cununii. Soții vin îmbrăcați în haine obișnuite, potrivite doar cu solemnitatea momentului. Sunt însoțiți în primul rând de nași, care e bine să fie tot cei de la Cununia din tinerețe. Dar dacă nu mai trăiesc ori nu pot fi prezenți, ne putem alege o altă pereche de creștini. Lumânările pot fi simple, de la biserică. Nu este nevoie nici de o petrecere fastuoasă și costisitoare. Dar prezența copiilor, nepoților și altor rude întărește parcă această slujbă de mulțumire: căci ne arătăm recunoștința față de Dumnezeu pentru viața ce ne-a dat-o, pentru sănătatea de care ne-am bucurat, pentru buna înțelegere, pentru copiii din căsnicie, pentru toate realizările ce le-am avut. Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute și să ne ocrotească în continuare pe cărările vieții.

O particularitate a acestei rânduieli este ectenia specială de mulțumire: „Pentru binefacerile care au fost asupra robilor lui Dumnezeu (N), în timpul celor 25 (respectiv 50 sau 75) de ani de împreună-viețuire, Domnului să ne rugăm.”

De asemenea, în cadrul acestei slujbe, se binecuvântează verighetele de argint sau de aur, care se așază pe mâinile mirilor, alături de cele pe care le-au primit inițial. Aceste inele, după ce se face cu ele semnul Sfintei Cruci pe Sfânta Evanghelie, sunt puse în degetele inelare ale mirilor, cu formula: „Se binecuvântează robul lui Dumnezeu (N), cu roaba lui Dumnezeu (N), în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.” (de trei ori). Punerea inelelor se obișnuiește a se face înainte de rostirea Rugăciunii de mulțumire de la sfârșitul slujbei, nașii schimbându-le ca și la logodnă.

Nu se folosesc însă în cadrul slujbei

cununii, paharul cu vin și pâinea și nici nu se înconjoară masa cu cântarea troparelor respective din Taina Cununii.

Momentul săvârșirii unei astfel de slujbe este emoționant pentru toți cei care participă, îndeosebi pentru soți și pentru copiii și nepoții acestora. Prin săvârșirea Cununii de argint sau de aur în biserică este recunoscut încă o dată ajutorul pe care Dumnezeu l-a oferit și îl oferă celor doi, binecuvântându-i cu ani mulți de împreună-viețuire, spre bucuria celor din jur.

Această slujbă nu este o inovație în cultul ortodox, căci rugăciunea este de trei feluri: de cerere, de mulțumire și de laudă la adresa lui Dumnezeu. Slujba acestor „nunți” face parte din rugăciunile de mulțumire, iar lui Dumnezeu îi place să I se arate recunoștință din partea celor pe care i-a ajutat. Să ne amintim doar de minunea vindecării celor zece leproși: dintre aceștia, doar unul s-a întors să-I mulțumească Mântuitorului, ceea ce L-a făcut să exclame: „Zece ați fost, dar ceilalți nouă unde sunt?” ❖

Ziua Universală a Iei

înaintea începerii torsului lânii, a țesutului sau a împletitului firelor.

Ia, denumire dată la origini exclusiv piesei vestimentare feminine, cămașă tradițională românească de sărbătoare, este considerată cea mai importantă piesă din costumele populare, deoarece determină compoziția ornamentală a costumului, restul pieselor asociindu-se cu cămașa, cu care e obligatoriu să se acorde ca epocă, vârstă, ornamente și cromatică.

În mai toate bisericile ortodoxe române din țară și din lume costumele populare sunt la mare cinste și sunt purtate cu mult drag de românii din străinătate. Iar în parohia noastră duminică și în sărbători din ce în ce mai mulți enoriași, tineri sau bătrâni, vin îmbrăcați în costume populare. Portul popular reprezintă una dintre cele mai importante forme de cultură ale unui popor. Este, așadar, important să-l cunoaștem și să-i descifrăm semnificația socială, culturală și chiar religioasă, să-i cunoaștem vechimea, originile, evoluția. Și dacă nu avem timp și posibilitatea să facem aceasta, cel puțin să-l purtăm și să-l facem cunoscut astfel celorlalți.

Vă invităm deci, ca și în ceilalți ani, să vă îmbrăcați pe 24 iunie, oriunde ați merge - la biserică, la școală, la serviciu sau pur și simplu în oraș - măcar cu o ie sau o cămașă tradițională. Astfel, să devenim purtătorii unui blazon al poporului român, în special acum, în anul omagial al satului românesc. ❖

În data de 24 iunie, în România și în comunitățile românești din întreaga lume este marcată Ziua Universală a Iei. Sărbătoarea „cămășii cu altăță”, cum mai este denumită ia, a fost inițiată în anul 2013 de comunitatea „La Blouse Roumaine”, care a dorit ca bluza tradițională românească împreună cu tradiția noastră moștenită din timpuri imemorabile să devină un adevărat brand de țară, recunoscut în întreaga lume. Chiar denumirea comunității reprezintă de fapt titlul unui tablou realizat de pictorul francez Henri Matisse, care realiza o imortalizare a iei românești – „La blouse roumaine”, 1940 – creația fiind expusă la Muzeul Național de Artă Modernă din Paris.

Arta meșteșugului popular, îndeosebi a coaserii iei, era moștenită din generație în generație pentru a nu pierde această tradiție care ne reprezintă, împreună cu rugăciunile potrivite care se spuneau obligatoriu

NAȘTEREA SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul este prăznuită pe 24 iunie. Această sărbătoare este cunoscută în popor și sub denumirea de Sânziene sau Drăgaica. Este atestată încă din secolele IV-V și a fost instituită, după unii, spre a înlocui unele vechi sărbători păgâne, cu caracter agricol sau naturist, din epoca solstițiului de vară (22-23 iunie).

Arhanghelul Gavriil, în chip minunat, tatălui său, pe când slujea în Templul de la Ierusalim. Pentru că s-a îndoit că va mai putea avea copii la vârsta înaintată pe care o avea, Zaharia nu a mai putut vorbi până în ziua când, după nașterea fiului său, a fost rugat să scrie pe o tăbliță care va fi numele copilului, iar el a scris Ioan. Atunci a recăpătat darul vorbirii și a profețit în legătură cu misiunea pe care o va avea, de Înaintemergător (Lc. 1, 67-79). Evanghelistul Luca menționează: „Iar copilul creștea și se întărea cu duhul. Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel”.

Despre două nașteri aflăm din Noul Testament: cea minunată a Domnului Iisus Hristos și cea smerită a Sf. Ioan Botezătorul. Acesta din urmă a pregătit lumea pentru

venirea Fiului lui Dumnezeu. Născut ca rod al rugăciunilor preotului Zaharia și ale soției sale Elisabeta, însăși viața Sf. Ioan a fost una a rugăciunii, a ascezei și a așteptării smerite a venirii lui Mesia, Cel promis de Dumnezeu. Mesajul său a fost simplu, dar adânc: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu!” Cuvintele sale au cutremurat lumea și ele sunt mereu actuale. Iar noi suntem într-o perpetuă așteptare a venirii Domnului Hristos și a Împărăției Sale. Așteptarea Sa naște în noi nădejdea mântuirii. Sf. Ioan a fost un om al dreptății. Când a mustrat pe regele Irod pentru viața păcătoasă pe care o ducea, Ioan a fost martirizat. Se cuvine să ne rugăm: „Sfinte Ioane, roagă-te pentru mântuirea sufletelor noastre!” ❖

In calendarul Bisericii noastre avem următoarele sărbători închinare Sf. Ioan: Zămislirea - 23 septembrie; Nașterea - 24 iunie; Soborul - 7 ianuarie; Tăierea capului - 29 august; Prima și a doua aflare a capului - 24 februarie; A treia aflare a capului - 25 mai. Este cunoscut ca „Înaintemergătorul Domnului”, pentru că a vestit venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Noul Testament relatează zămislirea și nașterea Sf. Ioan în Evanghelia Sf. Ap. Luca în primul capitol de la versetul 5 la 80. Sf. Ioan Botezătorul era fiul preotului Zaharia de la Templu, iar pe mama sa o chema Elisabeta. Nașterea sa a fost vestită de

Sfântul Niceta de Remesiana

Era originar din orașul Remesiana (actuala Bela-Planka, pe râul Nișava, între Niș și Piro), din Dacia Mediteranee (provincie romană ce avea capitala la Serdica - Sofia de azi). Datorită vieții sale curate va ajunge episcopul acestui oraș, păstorind între anii 366-414.

Deși este daco-roman la origine, se presupune că acest Sfânt Ierarh și-a petrecut o parte din viața sa în Apus, aflându-se în Italia cel puțin de două ori, în anul 398 și 401-402. Folosirea unei exprimări alese, precum și întrebuintarea unor izvoare de limbă latină în scrierile sale îndreptătesc acest lucru.

Sf. Niceta a depus un susținut efort de evanghelizare în rândul popoarelor din provinciile Dacia Ripensis și Dacia Mediteranee, astfel, va primi numele de „Apostol al daco-romanilor”. Sfântului i se atribuie următoarele scrieri: „Despre diferitele denumiri ale Domnului nostru Iisus Hristos”, „Despre privegherea robilor lui Dumnezeu”, „Despre folosul cântării de psalmi”, precum și un „Catehism” pentru cei ce se pregătesc pentru Botez, care ulterior a fost intitulat „Cărțile de învățătură”. Și tot lui i se atribuie imnul „Te Deum Laudamus”, despre care se credea a fi fost opera sfântului Ambrozio de Milan. Se pare că a trecut la cele veșnice în anul 414. ❖

Sfintele Moaște au fost aduse în vechea capitală a Moldovei în anul 1402, în timpul lui Alexandru cel Bun, la Biserica Mirăuților, unde au rămas

Aducerea moaștelor Sf. Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava

până în anul 1589, când au fost mutate în noua Catedrală mitropolitană, Biserica „Sf. Gheorghe”.

În anul 1686 au fost furate de regele Jan Sobieski și duse în Polonia, la Zolkiew, de unde au fost readuse abia în 1783.

La începutul Primului Război Mondial, pentru a fi ocrotite, au fost duse la Viena și adăpostite în capela ortodoxă română din capitala Austriei, apoi în anul 1918, sfintele moaște au fost readuse în Moldova.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în 1950, generalizarea cultului Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, cu data de pomenire 2 iunie, iar evlavlia populară a consacrat ziua de 24 iunie, zi în care moaștele sale au fost aduse de la Cetatea Albă, pentru a-l sărbători pe ocrotitorul orașului. În ziua sărbătorii, pelerinii însoțesc racla cu sfintele sale moaște pe străzile orașului. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 23-30 Iunie 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 23 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) - Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 24 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Sf. Proroc Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica); † Aducerea moaștelor Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 26 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 28 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujba de priveghere
Sâmbătă 29 iunie	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	(†) Sf. Ap. Petru și Pavel - Utrenia, Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea morților
Duminică 30 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) - † Soborul Sfinților 12 Apostoli - Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI